

ABONNEMENT
BINNENLAND 6.00
BUITENLAND 7.50
PER JAARGANG
BIJVOORUITBETA-
LING. VOOR AN-
NONCES WENDE
MEN ZICH TOT DE
ADMINISTRATIE.

MAANDBLAD GEWIJD AAN DE MODER-
NE BEELDENE VAKKEN EN KULTUUR
REDACTIE: THEO VAN DOESBURG.

ALLESTUKKENRE-
DACTIE ZOOWEL
ALS ADMINISTRATIE
BETREFFEND,
TE ADRESSEEREN
HAARLEMMERSTR
73A TE LEIDEN.
DEPOT TE ROME 10
VIA CIRO MENOTTI

3E JAARGANG.

SEPTEMBER NEGENTIENHONDERDTWINTIG.

NUMMER 11.

HET PICASSO'SCHE KUBISME EN DE STIJLBEWEGING

DOOR THEO VAN DOESBURG.

Nog niet zoo heel lang geleden heeft de schilder P. Alma, die voorheen kubistisch schilderde, maar daar nu van teruggekomen is, in de „Nieuwe Amsterdammer” een artikel: „De Schilderkunst in Frankrijk en hier” (6 Mrt 1920) gepubliceerd. Het doel van dit artikel was aan te toonen, dat Frankrijk „zonder gemeenschappelijk ideaal” op schilderkunstig gebied, evenals voor den oorlog in „het teeken staat van het individualisme”. En daarom, zoo oordeelt de heer Alma, moet het hier ook zoo zijn, moet ieder zijn eigen schilderkunstje hebben, moet elk gemeenschappelijk streven onderdrukt en belachelijk gemaakt en voor „verstandelijk sectarisme” uitgescholden worden.

Frankrijk dicteert... en wij hebben maar te luisteren en... te gehoorzamen. Zoo was het altijd. Zoo oordeelt de heer Alma en met hem de heele burgerlijke pers, die hij met dit al dan toch maar voor zich gewonnen heeft.

Om zijn meening kracht bij te zetten voegde Alma eenige reproducties aan dit artikel toe, naar die werken van Picasso, waarin het naturalistische juist erg geprononceerd was. Waarom Alma juist deze werken heeft uitgekozen en voorzien heeft van het onderschrift: „Pablo Picasso: een zijner laatste werken” en niet een der kubistische uit dien-zelfden tijd (in Rosenberg's kunsthandel in de Rue de la Boétie hingen zij immers vis-à-vis) blijkt duidelijk uit den inhoud van dit artikel, waarmee de schrijver eenerzijds de stijl-beweging wil treffen en anderzijds zijn eigen terugkeer naar een afbeeldende, descriptieve schilderkunst wil rechtvaardigen. Dit laatste valt niet zoo heel erg te verwonderen. In Alma's meest abstracte werken, bleef zelfs de twijfel tusschen het beeldende en afbeeldende bestaan. (Men raadplege den Ien Jaargang van „De Stijl” No. 8 Bijl. XII blz. 91). De opzet, a priori, is dus duidelijk. De schrijver was zoo eerlijk dit in zijn artikel ook te laten uitkomen. Wanneer dergelijk soort artikels niet als reactiemaatregel tegen ons werden toegepast zou ik het laten voor wat het is, maar nu eischt het enig correctief, temeer waar de Redactie van den „Nieuwen Amsterdammer” weigerde een stukje op te nemen, tegen het artikel van Alma. Dit verwondert mij van een zoo ruim denkende redacteur als de heer Wiessing, die immers met nadruk verklaarde, in zijn weekblad de nieuwste stroomingen te beschermen en haar recht te geven.